

อาสนวิหารอัสสัมชัญ

ASSUMPTION CATHEDRAL

<http://assumptioncathedral.catholic.or.th/>

คิดสักนิด...สะกิดใจ

1 เหรียญ กับ 1 บาท

ขณะที่พระองค์ประทับนั่งตรงหน้าตู้ทาน ทอดพระเนตรเห็นประชาชนใส่เงินลงในตู้ทาน คนมั่งมีหลายคนใส่เงินจำนวนมาก หลึงหม้ายยากจนคนหนึ่งเข้ามา

เอาเหรียญทองแดงสองเหรียญใส่ลงในตู้ทาน พระองค์จึงทรงเรียกบรรดาศิษย์เข้ามาตรัสว่า **“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หลึงหม้ายยากจนคนนี้ได้ทำทานมากกว่าทุกคนที่ได้ใส่เงินลงในตู้ทาน เพราะทุกคนเอาเงินที่เหลือใช้มาทำทาน แต่หลึงคนนี้ขัดสนอยู่แล้ว ยังนำเงินทั้งหมด นำทุกอย่างที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตมาทำทาน”** (มก 12:41-44)

สองสามวันก่อนมีโอกาสร่วมค่ายเยาวชนกลุ่มหนึ่ง มีโอกาสได้พบกับรุ่นน้องเยาวชนคนหนึ่งที่เคยเป็นลูกวัด และร่วมกิจกรรมภาวนาบ้าง ช่วยงานวัดบ้าง ไปเที่ยวไปดูภาพยนตร์ร่วมกันบ้าง คำพูดที่รุ่นน้องผู้ชายคนนี้แนะนำตัวพอให้คนอื่นได้รู้จัก **“เนีย...ตอนเป็นเณรนะ พ่อเขาให้ตั้งค้ขอทานทุกคนเลย คนละบาท”** ทำให้วันนี้รู้สึกคิดถึงวันเหล่านั้น และคิดถึงบรรดาพี่น้องที่มาใช้ชีวิตเป็น **“คนขอทาน”** อย่างที่เราเราท่านท่านเรียกขานพวกเขา

เหตุผลหนึ่ง ณ เวลานั้นที่พยายามตัดใจทุกครั้ง ดึงเงินหนึ่งบาท ใส่ลงไปมือบ้าง แก้วน้ำพลาสติกบ้าง กระจปองนมเก่าเก่าบ้างโดยมีความตั้งใจว่า ไม่ว่าจะมียากน้อยเพียงใด (ที่จริงตอนเป็นเด็กเวลาที่มีเงินในกระเป๋าถึงหนึ่งร้อยบาท คงมีไม่กี่ครั้ง แทบนับจำนวนครั้งได้) **“เจอ หนึ่งคนก็ใส่หนึ่งครั้ง เจอ สองคน ก็ใส่สองครั้ง ตั้งใจถ้าเจอร้อยคน ก็จะตั้งใจใส่ทุกครั้งไป”** ถ้ามองว่าทำไมถึงตัดสินใจอย่างนั้น และพยายามที่จะเชิญชวนรุ่นน้องที่คุ้นเคยทำเช่นเดียวกัน เพราะ **มีความรู้สึกพื้นฐานว่า “หัวใจของเรา เปรียบเป็นพื้นดิน ที่ต้องการการพรวนดิน ต้องการนำที่ถูกนำมารดให้”**

ดังนั้น...เวลาที่เรามองดูเพื่อนพี่น้องผู้ยากไร้ และตัดสินใจยื่นมือช่วยเหลือเขาเท่าที่เรามาสามารถ ก็เท่ากับเรากำลังพรวนดินรดน้ำที่หัวใจของเรา และหัวใจของเราก็จะอ่อนโยน นุ่มนวลมากขึ้นทีละนิด อันที่จริงก็ไม่เห็นด้วยมากนักกับการที่เราเลี้ยงไม่ช่วย ไม่พบ ไม่คุยกับผู้ที่มาขอความช่วยเหลือด้วยเหตุผลที่ว่า **“แปลกหน้า หรือมาบอຍเหลือเกิน หรือกลัวถูกหลอก”** แม้จะมีเหตุการณ์ให้พบเจอผู้คนที่มาหลอกอยู่เนืองเนืองในปัจจุบัน เพราะก็เท่ากับเป็นการปิดกั้นไม่ให้หัวใจของเราถูกรดน้ำ ถูกพรวนดินไปด้วย

ตัว (เป็นเหตุผล และแนวคิดส่วนตัว แต่ละคนก็จะมีเป็นของตัวเองแตกต่างกันไป และปฏิบัติ กระทำ แตกต่างกัน)

หญิงหม้ายยากจนตามพระวรสารตอนนี้ เธอไม่คิดถึงชีวิตของเธอแล้วหรือ... ผมว่าไม่ใช่ เธอคิดถึงชีวิตของเธอแน่ เพียงแต่ ณ เวลานี้ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดประกอบกันก็ตาม เธอเห็นว่า “สองเหรียญเท่าที่มีอยู่” สิ่งที่สำคัญ จำเป็นกว่าหมดคือ ควรไปอยู่ในตู้ทานเพื่อ เพื่อนพี่น้องคนอื่นที่เดือนร้อน หรืออาจเจ็บปวดกว่าเธอ ทั้งทั้งที่เธอไม่ได้เจอหน้าผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ แต่เธอกับสามารถมองเห็นลึกเข้าไปถึงข้างในดวงตา เข้าไปข้างในหัวใจของเพื่อนพี่น้องเหล่านั้น อาจเป็นไปได้อย่างที่หลายคนคุ้นเคยกับคำพูดที่ว่า “เราก็คเคยเจอ เราเลยเข้าใจเขาว่าเขาเจออย่างนี้ แล้วรู้สึกเช่นไร”

ทุกวันนี้มีผู้ใช้วิธีนั่งวิงวอน เพื่อ “ขอทาน...น้ำใจ” จากเรา เราให้ทาน คือให้น้ำใจนะครับ ให้พระพรความใจดีของพระ ไม่ได้ให้สิ่งสกปรก ให้สิ่งที่เหลือที่เป็นกากเดนเสียหน่อย ไม่เข้าใจเหมือนกัน เวลาที่เราเรียกเพื่อนพี่น้องเหล่านี้ ขอขำ ขอขำ ขอขำอีกครั้งหนึ่ง เขาคือ “เพื่อนพี่น้องของเรา” ตามที่พระเยซูคริสตเจ้าบอก แต่พอนำคำว่า “ขอทาน” ซึ่งที่จริงแล้วเป็นคำตีความหมายน่ารัก เป็นทาน เป็นน้ำใจ เป็นพระพรเป็นความใจดีของพระ แต่เมื่อนำมารวมกันเป็น “คน...ขอทาน” กลับกลายเป็นกลุ่มคนตกขอบสังคม เป็นคนน่ารังเกียจ เฉกเช่นเชื้อโรคร้ายที่เราไม่ควรอยู่ใกล้เป็นอันขาด “ชะงั้น” คำพูดร้ายรุ่นเขาพูดกัน

ทุกวันนี้เราเดินผ่านผู้คนมากมาย ผู้หญิงผู้ชาย เด็กเล็ก รุนร้อน หนุ่มสาว สูงวัยขึ้นมา บ้างคล้ำบ้างขาว บ้างดูดีดูร้าย เราเคยมอง มองลึกเข้าไปข้างใน เขาเป็นพี่น้องของเรานะ เราเคยมองลึกขนาดไหน “วันนี้เขาจะไปไหนนะ วันนี้เขาเป็นอะไร รู้สึกอย่างไร ทำไมเดินเร็ว เดินช้า ทำไมดูสดชื่น ทำไมดูหงอยเหงา” และอีกหลากหลายคำถามที่เกิดขึ้นในใจของเรา หากเรามองลึกเข้าไปให้สุด สุดถึงในหัวใจของเขา ถ้าเราสามารถนะครับ

“เพราะทุกคนเอาเงินที่เหลือใช้มาทำทาน แต่หญิงคนนี้ขัดสนอยู่แล้ว ยังนำเงินทั้งหมด นำทุกอย่างที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตมาทำทาน” “คนร่ำรวยนี้ นำส่วนหนึ่งของกำไรมอบให้พระเจ้า” เราเป็นเช่นนี้บ้างหรือเปล่า ที่สนใจแต่เพียงว่า ฉันให้แล้วนะ ฉันทำหน้าที่ของฉันแล้วนะตามที่พระองค์ร้องขอ ฉันมีสิทธิเข้าสวรรค์แล้วนะพระเป็นเจ้า หรือเราประสงค์อยากเป็นเฉกเช่น หญิงหม้ายยากจนคนหนึ่งที่หัวใจเธอร่ำรวยเหลือเกิน เธอทั้งหมดสำหรับทั้งชีวิต มอบให้เป็นทาน มอบให้เป็นน้ำใจงาม มอบให้เป็นพระพรของพระ จากเงินหนึ่งหรือสองเหรียญเท่าที่เธอมีอยู่ทั้งชีวิตของเธอ ทานเพียงเล็กน้อย จะหนึ่งบาท สองบาท หรือมากกว่านั้นที่เราตั้งใจให้ทาน ให้น้ำใจดี ให้พระพรของพระต่อเพื่อนพี่น้องของเรา ทุกครั้งจึงเป็นการพรวนดิน และรดน้ำลงที่หัวใจของเรา ให้อ่อนนุ่ม อ่อนโยน

และเช่นนี้เราจึงเห็นคุณค่าจาก **“เงินหนึ่งเหรียญของหญิงหม้าย และ เงินหนึ่งบาทในกระเป๋**ของเรา” เพราะทั้งหมดคือพระพร พระเมตตารักของพระบิดาเจ้าที่มีต่อเราพี่น้องทุกคน

โดย...นกขุนทอง